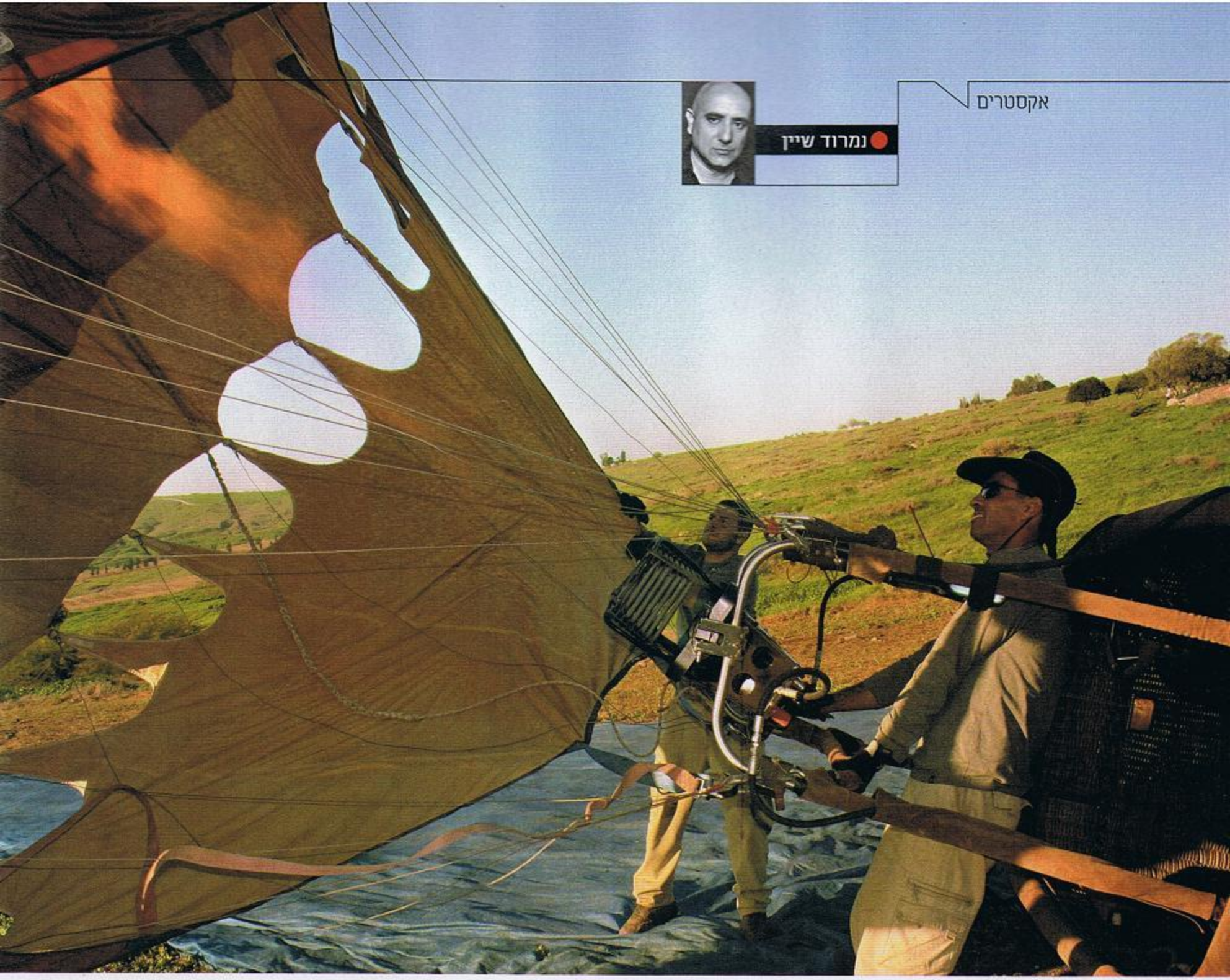

אקסטרים

נמרוד שיין

נוגע בשמיים

כשהוא חמוש בזיכרונות מימי הצניחות בצבא, לקח נמרוד שיין את המשפחה לטוס בכדור-פורח מעל עמק יזרעאל, והוכיח שפעם צנחן - תמיד מתרומם

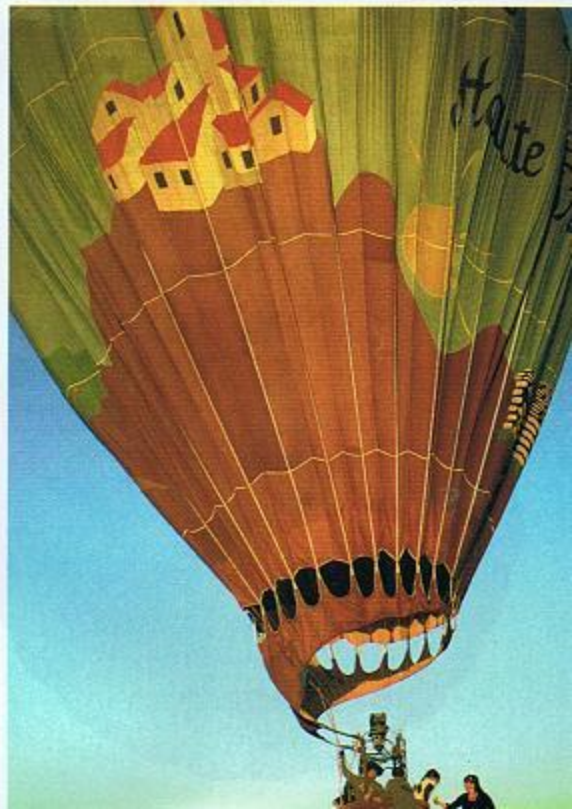
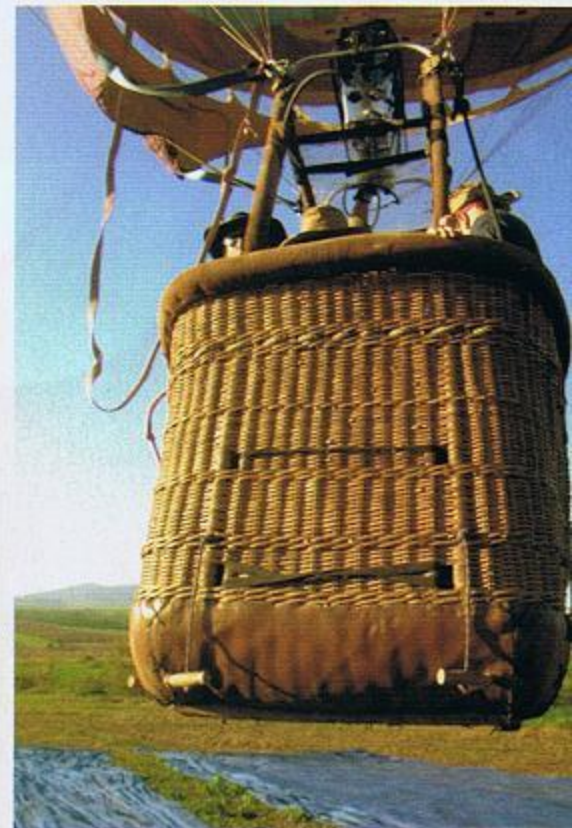
צילומים: נמרוד שיין, מיכל בנגר

כשהכדור הגדול והצבעוני עמד דקות ארוכות מעל גגות הקיבוץ, יצאו חברי המשק מביתם, נופפו לשלום, שלפו מצלמות ותיעדו. סביר להניח שמשפחתי ואני מופיעים היום במאות תמונות של חברי בית השיטה

אני מסמן לעצמי V על עוד חלום ברשימת ה"דברים שצריך לעשות לפני שאמות". הרעיון לטיסה משותפת בכדור פורח עלה כשצפינו בכתבת טלוויזיה על איזה פסטיבל כדורים פורחים בערבה. בני המשפחה הביעו את המשאלה ולאב הבית לא נותר אלא לחמוק אל האינטרנט על-מנת לבדוק איך הופכים את החלום הזה למציאות.

אני לא גיבור גדול. כמו כל מי שהגיע לגיל התבונה יש בי פחד בסיסי מהתנסויות אקסטרימיות למיניהן. אבל צריך לומר שטיסה בכדור פורח מאיימת הרבה פחות מכמה מתקנים שעליתי עליהם בפארקים האלה בחו"ל. כל אבא מכיר את הרגע הזה - אתה עומד ליד קופות רכבת ההרים המהירה, ברקע נשמעות צווחות האימה של הקורבנות והילד מתעקש שגם אתה תעלה איתו לנסיעה החווייתית. כל הרקע הקרבי שצברת לפני למעלה משני עשורים לא עומד לזכותך ביום הזה. למרות שבמהלך השירות הצבאי נזרקתי יותר מפעם אחת ממטוס תובלה, ובימי בחרותי חסרי-האחריות, נהגתי לקפוץ כאבוריג'יני ממפלים גבוהים אל בריכות מים קטנות ועכורות - היום, אני חושש

רגע לפני שאנחנו חושפים בפני הילדים את הסיבה האמיתית לנסיעה הזו לעמק יזרעאל, אנחנו עוברים את שדה הכרוב הפורח של קיבוץ בית השיטה, עוצרים את הג'יפ ליד מרבד הנרקיסים הלבן וסופגים מעט ריחות של יום שמש חורפי. השנה החורף השתגע וימי השמש המוקדמים מבלבלים את הפרחים. אלמוג מתקשר אליי ומודיע שעוד מעט הכל מוכן. עד שצוות העובדים הנמרץ של "לגעת בשמיים" פורס את הכדור על הקרקע, הילדים משתעשעים עם הפרות ברפת ומניחים לעגלים לינוק את האצבעות העירוניות שלהם. אין להם מושג איפה הם יהיו בעוד פחות משעה. אחר-כך, בנסיעה בשביל אל שטח ההמראה, כשהיריעה הצבעונית הענקית תתגלה ליושבי הרכב והם יבינו שהיום נטוס בכדור פורח, יחרידו צווחות הגיל שלהם את אוויר הקיבוץ. רגע לפני שנכנסים אל סל הקש, בנות השבט מטפפות על לשונן כמה טיפות פרחי באך להרגעת החרדה. הגבר הצעיר בן ה-13 עומד ובוהה במפלצת שמוטת האיברים הפרוסה על הקרקע. ואני? בגיל 45

הצליחו לשכנע אותו שהם מוכנים לקחת את הסיכון.
5. תבחרו לבד מוויקיפדיה.

אחרי כל טקס הניפוח וברגע שהכדור מתוח כמו זקפת בוקר של נער בן 16, אתה מוזמן להיכנס פנימה לסל. באופן מפתיע לא מותקנות בו חגורות בטיחות ולא מתקיימת חלוקת מצנחים רזרביים. במקום קסדות אתה מקבל כובע בוקרים רחב תיתורת. הוא אמנם לא יגן על הראש במקרה של התרסקות, אבל הוא ישמור על השכל שלא יתייבש מכל"ב הגז שבווער מטר מעליו.

לא מרגישים את ההמראה, זה כדור פורח. אתה לא נורה לאוויר כמו ביורודיסני, אבל שנייה אחרי שתיקנת את רצועת המצלמה על צווארך וחיכת אל הטייס, אתה מגלה שצברת כבר גובה של ארבע קומות מהקרע ושככל שנייה אתה הולך ומתרחק ממנה יותר. אחרי כמה דקות מפסיק הרעש הלבן והשקט משתלט. כל-כך שקט שהקולות של האנשים הקטנים המדברים אליך משבילי הקיבוץ נשמעים לך קרובים כאילו הם ממש לצדך בסל. כל מי שחווה צניחה מכיר את השקט הזה, שמגיע שנייה אחרי שהמצנח נפתח ואתה תלוי בשמיים. כל-כך שקט כאן למעלה, שאם במהלך הטיסה אתה נתקל בצבני המקפץ על אחד הרכסים יש סיכוי טוב שתשמע את רקיעות הרגליים שלו. נכון, מדי פעם מחריד את השקט הזה רעש מנוע הגז. אבל זה כורח המציאות. בלי הבעירה הזו הבלון ימצא את עצמו נוחת מהר מאוד אל אחת מכריכות הרגים או היישר אל הצרו של כלא שאטה הסמוך. אמיתי לגמרי, באחת הטיסות האחרונות של אלמוג, ביום ללא רוח, הוא מצא את עצמו עומד מעל בית-הכלא הסמוך לקיבוץ. בתחילה הוא חשב שההתרגשות הגדולה של הניידות והסוהרים למטה הן בשל החשש שאחד האסירים מצא דרך מקורית להימלט. לבסוף הוא הבין שהתרוצצות כוחות הביטחון היא אחר מצי-למה שתתעד את האירוע. בהחלט מדובר באטרקציה

לקפוץ אפילו מכיסא. מבחינת היורש, לא יעמדו לזכותך כל הטיעונים על כך שנכנסת כבר לקבוצת הסיכון ושבאמצע הלולאה אתה עוד עלול חלילה ללקות בלבך. לא יעבוד גם ה"נה, שטויות, כבר עשיתי אלף כאלה, תעלה אתה חמוד, אבא יצלם". אתה פשוט צריך לעצום עיניים, לשאת תפילה חרישית ולקוות שהתכווצות השרירים שקבלת כשלפתת אחוז אמוק את מעקה הבטיחות תחלוף עד שתחזרו לארץ.

אבל טיסה בכדור פורח היא משהו אחר לגמרי. נכון, שלושה מבוגרים ושלושה ילדים צריכים להצטופף בסלסלת נצרים ברוחב של מטר ועשרים. אל שקית הניילון אתם מחוברים רק בכמה כבלים דקים ואת האוויר החם שאמור להחזיק אותך בגובה 500 מטר מספק מבער רעשני של גז ביסול. ובכל-זאת, מדובר בכלי הטיס הוותיק בעולם והוא מסוכן הרבה פחות מנ"סיעה ברחובות העיר בערב שבת. היי, אם לפני למעלה מ-200 שנה זה עבד לצרפתים, אין סיבה שזה לא יצליח לטייס ישראלי מוכשר ומנוסה כמו אלמוג אמיר.

לפני שנמריא הנה חמישה דברים שלא ידעתם על כדורים פורחים:

1. לטיסת הניסוי ב-19 בספטמבר 1783 שנערכה בארמון וורסאי הועלו תרנגול, ברווז וכבשה. מוצרי המזון נחתו בשלום, אך במרחק 3 קילומטר מהבופה.
2. למרות שהאחים ז'אק וז'וזף מונגולפיה היו הראשונים לבנות כדור פורח, רק אחד מהאחים ממש טס בו. וגם הוא, רק פעם אחת. אין פרוטקציות.
3. מאחר ובמאה ה-18 טרם התגלה גז הביסול, חומר הבעירה לטיסות הראשונות כלל גם נעליים ישנות. המדענים טעו לחשוב שהכדור הפורח מצליח להמריא לא בגלל האוויר החם, אלא בגלל העשן שממלא את כדור הבר.
4. לואי ה-16 הורה כי הנוסעים הראשונים בכדור הפורח יהיו פושעים מורשעים. אולם הפיסיקאי הצעיר ז'אן פר-נסואה פילאטר דה-רוזייר והמרקיז פרנסואה ד'ארלנדה

באופן מפתיע לא מותקנות בסל חגורות בטיחות ולא מתקיימת חלוקת מצנחים רזרביים. במקום קסדות אתה מקבל כובע בוקרים רחב תיתורת. הוא אמנם לא יגן על הראש במקרה של התרסקות, אבל הוא ישמור על השכל שלא יתייבש מכל"ב הגז שבוער מטר מעליו

מרהיבה גם לאלה הנשארים על הקרקע. בטיסה שלנו, כשהכדור הגדול והצבעוני עמד דקות ארוכות מעל גגות הקיבוץ, יצאו חברי המשק מביתם, נופפו לשלום, שלפו מצלמות ותיעדו. סביר להניח שמשפחתי ואני מופיעים היום במאות תמונות של חברי בית השיטה. במפגש הקרנת השקופיות הבא בחדר האוכל - אנחנו נהיה בוודאי כוכבי הערב. סתם, הקיבוץ עבר תהליך הפרטה. לבית השיטה אין כבר מוזמן חדר אוכל.

אלמוג מסביר לנו שטיסה מעל הקיבוץ היא די נדירה. מאחר ואי-אפשר ממש לנווט את הכדור והוא נתון לחסדי הרוח, הוא בדרך כלל ממחר לעוף צפונה לכיוון השדות של קיבוץ מולדת. הפעם מכשירי המדידה מעידים על אפס רוח ואנחנו מנצלים את התנאים המיוחדים על-מנת לרחף בגובה נמוך מעל הגגות האדומים והמדשאות. בעוד הילדים נהנים ללטף את צמרות הברושים, מתיישב עלינו ענן ברחשים מטריד, הטייס מודיע שחלפו כבר עשרים וחמש דקות, נותן בגז - ואנחנו ממריאים לגובה 1500 רגל כדי לתפוס קצת רוח ולהתרחק אל נופי העמק הקסומים. כן, אני יודע, קסומים.

עוד כמה מילים על משמעות הזמן בכדור הפורח. מכירים את הביטוי השחוק הזמן עף כשנהנים? על הכ"דור הפורח הקלישאה הזו הופכת מציאותית מאי-פעם. הייתם צריכים לראות את הפרצופים שלנו כשאלמוג הציץ בשעון ובישר לנו שהנה עפה לה כמעט חצי שעה. תקראו לזה "זמן כדור פורח" אם תרצו - שעה שלמה בסל הקש נדמת לנוסעים לא יותר מכמה דקות. מאחר והזמן טס מהר הרבה יותר מהכדור עצמו, מומלץ לגוון בזוויות הנוף הנשקף ממנו ולהחליף מקומות מדי פעם עם הנוסעים האחרים.

עמק יזרעאל נבחר להיות בסיס היציאה של חברת "לגעת בשמיים" בעיקר בגלל התנאים הטופוגרפיים ומזג-האוויר הייחודי אבל בכל מקרה, המיקום הוא מהיפים בארץ לתצפית אווירית. כל מי שעמד פעם על פסגתו של הגלבוע יודע שהעמק הזה מציע הרבה יותר מקרקע רשנה לגידול כרובים, בתי-כנסת עתיקים או אתרים היסטוריים. עמק יזרעאל הוא גם אחד הנופים ה... נו, קסומים בארץ. העמק נמצא על מסלול נדיד-תם של בעלי-הכנף ולא פעם מזדמן לך לעקוב אחר להקת עופות נודדים - מלמעלה. בחורף העמק מרהיב בגוונים של ירוק, באביב הוא צבוע בזהב בוהק ובקיץ,

אחרי הקציר, הוא נראה כמו שדה נחיתה של חייזרים. אולי בשל כך כשאני שואל את אלמוג אם הוא עדיין נרגש בכל טיסה. הוא נותן לי חיוך של בעל סוד ונשבע שהוא נלהב בכל פעם כמו ילד. אלמוג, שלא מזמן חגג ארבעים נולד בכלל בירושלים אבל כבר בגיל 5 עבר לאילת, ושם נצרב לא רק עורו, אלא גם רוחו: אחרי שנים שבהן התפרסם בעיקר בחיבתו לגלישת Kite מעל גלי ים-סוף, הוא החליט שהוא חייב לתפוס עוד קצת גובה ולהתמחות במשהו ייחודי. לא לקח לו הרבה זמן להרבה בחידק הכדורים הפורחים, אבל הרבה יותר זמן להשיג את הרישיון הנכסף. בישראל יש רק שלושה טייסים פעילים ואלמוג הוא אחד מהם. את הסאטו' על הבלון הוא עשה מעל אגמים קפואים בליטא, אבל את הוותק הוא השלים בארץ, בנופי המדבר שאותם הוא כל-כך אוהב. בישראל הוא טס כבר מעל בתרונות רוחמה, נופי לכיש ועד ארץ הערבה - אבל החלום הגדול הוא לחצות את מכתש-רמון בכדור פורח. קשה שלא להבין אותו, זו טיסה שהייתי שמח לצאת אליה בכל יום. בינתיים הוא ומיכל נטעו יתד בנוף העמק הצפוני ששדותיו ושביליו הם כולם משטחי המראה ונחיתה לכדור שלהם.

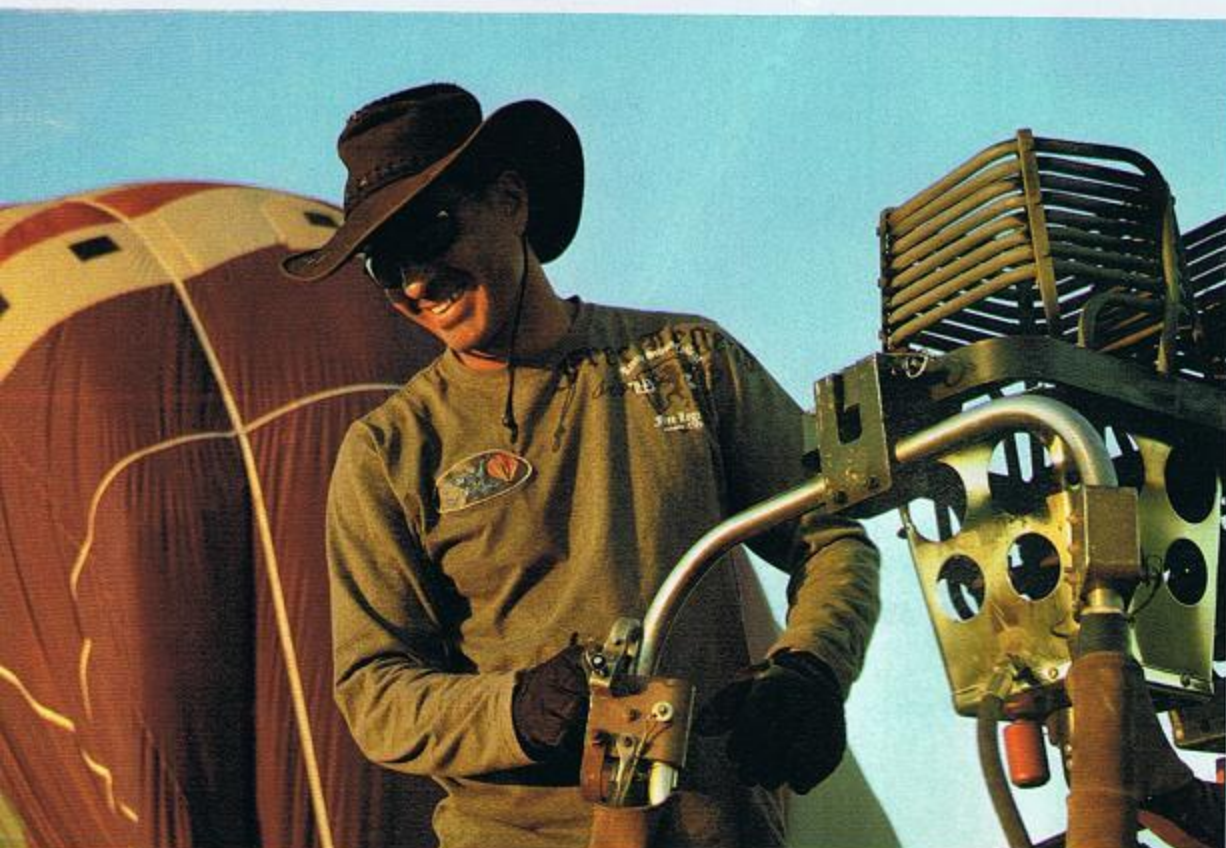
אגב, אם במהלך קריאת הכתבה אתם זוממים כבר להזמין לעצמכם טיסה כזו, כדאי שתשאירו את הס' פונטניות לתחומים אחרים בחיים ותכננו זאת זמן מה מראש. רשימת ההמתנה היא לא קצרה. מאחר וטיסה בכדור פורח תלויה בתנאי מזג-האוויר ובהתחשב בעובדה שלרוב לא מתקיימת יותר מטיסה אחת ביום, כדאי להתקשר ולברר. יש עוד סיבה לכך שהרשימה מתמלאת בקלות. ממש כמו הבלון של הכדור הפורח, גם הלב של אלמוג גדול ומלא - ולא באוויר חם. אלמוג מעורב חברתית והוא נוהג לפנות הזמן מקום בסל הקש גם לפעילות התנדבותית. ילדים בעלי צרכים מיוחדים או מוגבלויות - כמעט כולם זוכים לטיסת חוויה על הבלון שלו. הוא אומר שיש משהו בחיוך של ילד בגובה של כמה מאות מטרים, שהופך את הכל לנכון הרבה יותר. הוא לא מתבייש אפילו לרחות לקוחות שמוכנים לשלם כסף מלא, כדי לעמוד במילה שנתן לילד או לעמותה. אולי כשאתה עומד שם, כל יום, בשקט הזה של הבוקר, בגובה 2000 רגל, זה מכניס בך מעט נשמה יתרה. ואולי זה סתם בגלל שהוא גולנצי'ק.

**הכדור הפורח
הוא כלי תחבורה
רומנטי. אולי בגלל
זה הרבה אנשים
מתפתים לבחור
בו כלוקיישן
המושלם להצעת
נישואין. אחרי
הכל, מי תגיד לך
'לא' כשהיא תלויה
בגובה 1500 רגל?**

לניהול העסק וגם לחיים של אלמוג, מגיעה עם הרכב הפרטי שייקה אותנו חזרה לג'יפ המשפחתי המחכה עדיין בקיבוץ. אבל אנחנו לא נפרדים לפני טקס השמפניה המסורתי. לא מדובר בעוד אקט רומנטי לזוגות לפני החופה. מאחורי בקבוק השמפניה מסתתרת אגדה עממית בת יותר ממאתיים שנה. מספרים כי הצוות שביצע את אחת הטיסות הראשונות על הכדור הפורח נחת באזור חקלאי ליד פריז. הכפריים שראו לראשונה בחייהם יצורים היורדים אליהם מהשמיים הצטיידו בקלשונים ובקשו לבצע ליניץ' בחיידורים עם כובעי הנוצה. לא סייעו דברי ההסבר של אנשי הצוות ורק בקבוק שמפנייה שעל התווית שלו נכתב שהוא פריזאי למהדרין, הצליח לפייס את הפלאחים הנבערים. כמוכן שתוך זמן קצר הפקק נשלף ועוד לפני שז'אן פרנסואה הספיק לומר "קוקי סאן-ז'אן" השמפניה חוסלה. מאז, לזכרו של אותו אירוע חלוצי, נוהגים לשלוף בקבוק שמפנייה בכל נחיתה מוצלחת של כדור פורח. גם אנחנו מחסלים בקבוק ונהנים מדקות אחרונות של אור אדמדם. כשהשמש שוקעת בכבודות מאחורי הרי הגלבוע אנחנו מבינים - בפעם הבאה שניסע עם הילדים ונראה כדור פורח מרחף מעלינו, נדע בדיוק איך זה מרגיש שם בפנים, בסל הקש המעופף. ●

"לגעת בשמיים" אלמוג אמיר: 054-4761704
www.hotairballoon.co.il

חשבון בבקשה. זה יוצא 1,000-1,200 שקל לטיסה. לא זול, אבל זה עולה פחות או יותר כמו קפיצת טנדרם ממטוס. עם זאת, בעוד שבצניחה חופשית אתה פשוט נופל מהשמיים במשך 50 שניות, בכדור פורח אתה יכול לסגור לפעמים שעה עגולה. חוץ מזה, בצניחה אתה לגמרי לבד ואין עם מי לחלוק את החוויה. בכדור הפורח אתה יכול לצלם בנחת ולנהל שיחה עם האנשים שאתה הכי אוהב.

הכדור הפורח הוא כלי תחבורה רומנטי. אולי בגלל זה הרבה אנשים מתפתים לבחור בו כלוקיישן המושלם להצעת נישואין. יש משהו בפשטות ובאותנטיות של סל הקש המעניקים תחושה שהנסיעה היא לא רק לגובה אלא גם ממש אחורה בזמן. הבחירה בכדור הפורח למקום שבו מאהבים נרגשים כורעים ברך היא גם מאוד פרקטית. אחרי הכל, מי תגיד לך 'לא' כשהיא תלויה בגובה 1500 רגל? כמוכן שקיים סיכון מסוים שבליבו של הרגע הרומנטי תאמר לך המזיזת "קום חביבי, תפסיק לבלבל במוח ותן ליהנות מהנוף". כי ממש כמו בזוגיות שלך גבר, הכדור הפורח הוא המקום שבו אתה מאבד שליטה. מרגע שיצאת לדרך, אתה יכול לשלוט רק בגובה הלהבות, אבל אין לך שום דרך לדעת לאן הנסיעה הזו תיקח אותך.

בשלב מסוים - שתמיד נדמה מוקדם מדי - הטייס מושך את רצועת הניילון המחוברת לקצה הבלון. והנה, ממש כמו מפלגת קדימה ביום שאחרי פרסום תוצאות הבחירות - כל האוויר החם מתחיל לברוח. אנחנו הולכים ומתקרבים באיטיות לקרקע ואלמוג מנווט אותנו אל שביל הנוף הצופה אל העמק. במקד ביל הוא מודיע במכשיר הקשר לצוות שבג'יפ היכן אנחנו עומדים לנחות והכוחות חוברים זה לזה בתזמון מושלם. נכון שאי-אפשר ממש לנווט את הבלון, אבל עם הרבה ניסיון, יד רכה על ידית הגז ורגישות לכל משב רוח אתה יכול להחליט איפה הדבר הזה נוחת. כשאנחנו נוגעים ברכות בקרקע מזנקים לעברנו אנשי הצוות ומייצבים את סל הקש. זה עוד לא הזמן ממש לצאת ממנו, כי כל שינוי במשקל ישלח את הכדור בחזרה לשמיים. אז עוד דקה של סבלנות עד שהבלון מאבד קצת נפח ואפשר לקפוץ החוצה כדי להספיק לרוץ ולצלם אותו מבחוק. מיכל (לא היה לנו כח להתחתן) בנגר, השותפה